

ale že protest mal byť vykonaný proti správcovi konkurznej podstaty. Aj v tom prípade, keď protestát upadne do konkurzu, treba jemu zmenku prezentovať a voči nemu ju protestovať (srov. pozn. č. 18 k čl. 88 Staub's Kommentar zur Wechselordnung X. vyd.).

Čís. 15883.

Dvorský dekrét zo 14. marca 1806, č. 758 Sb. z. s. platí aj na Slovensku.)*

(Rozh. z 26. februára 1937, Rv IV 387/36.)

Žalobkyňa domáhala sa žalobou, podanou medzi iným aj proti Alojzovi J., štátnemu okresnému zverolekárovi, platenia doživotnej renty na tomto základe: Žalovaný štátny okresný zverolekár prevádzal v obci J. lekárske vyšetovanie, či kone nie sú nakazené slintavkou. K tomuto úradnému výkonu bol žalovanému prikázaný starostou obce ako pomocník manžel žalobkyne, ktorý pomáhal pri gradovaní koní. Pri tejto práci jeden kôň vyhodil zadnými nohami a tak dokopal manžela žalobkyne, že tento na mieste zomrel. K tejto nehode došlo pre neopatrnosť osôb pri gradovaní účinkujúcich, a v prvom rade je zodpovedný žalovaný štátny okresný zverolekár, ktorý sa nepostaral o to, aby byly dodržiavané všetky zabezpečovacie opatrenia.

Súd I. stolice o žalobe rozhodol meritórne. Odvolací súd rozsudok súdu I. stolice zbavil účinnosti pre sporu prekážajúcu námietku podľa bodov 1 a 3 § 180 Osp. a spor zastavil.

Najvyšší súd opravný prostriedok žalobkyne zamietol.

Dôvody:

Není pochybnosti o tom, že úradníctvo verejnej správy na Slovensku má totéž právni postavení ve službě jako úradníctvo státní v ostatních částech republiky, zejména že i pro ně platí dvor. dekrét ze 14. března 1806, č. 758 Sb. z. s., neboť zavedení stejného právního stavu ve služebních poměrech úradníctva na celém státním území bylo účelem zákona 210/1920 Sb. z. a n. a bylo to tímto zákonem zřejmě vysloveno ustanovením § 4.

Poněvadž dvor. dekretem č. 758/1806 Sb. z. s. je vyloučeno, aby žalovaný zverolekár byl pro své úřední jednání brán k odpovědnosti před řádným soudem, nemístně se dovolává dovolací žádost předpisu § 2 osp., neboť ten určuje působnost soudu pro případ, že věc spadá v působnost řádných soudů.

Čís. 15884.

Koncesovaná lékárna jako podnik může býti ve spoluvlastnictví několika osob, třebas nemají všechny koncesi k provozu lékárny.

(Rozh. ze dne 2. března 1937, Rv II 997/36.)

Srv. rozh. č. 5979, 13047 Sb. n. s.

*) Rovnako: Úr. sb. č. 1790.

Žalobce — koncesovaný lékárník — se domáhá zjištění, že není platná smlouva, kterou postoupil (daroval) své manželce ideální čtvrtinu »zařízení, skladu a vůbec lékárny (koncesované)«, a výroku, že není povinen podle této smlouvy plniti. Nižší soudy žalobu zamítly, o dovolací soud z těchto důvodů: Jde jen o to, zda mohl žalobce jako koncesovaný lékárník darovati své manželce, žalované, ideální čtvrtinu »zařízení, skladu a vůbec lékárny«, při čemž si vyhradil k tomuto darovanému podílu požívací právo po dobu, dokud lékárnou jako oprávněný koncesionář bude provozovati podle koncesní listiny. Na tuto otázku jest odpověděti kladně. Lékárnickou koncesi nemohl žalobce ani zčásti převésti na svoji manželku a také ji nepřevédl. Vyplývá to jasně ze smlouvy, v níž si k darovanému spoluvlastnickému podílu vyhradil požívací právo po dobu, dokud lékárnou tu jako oprávněný koncesionář bude podle koncesní listiny provozovati. Podle vlastní své výpovědi rozuměl lékárnou souhrn všeho toho, co k ní mimo koncesi patří, jako inventář, sklad, zejména zásoby, aktiva a pasiva i prosperitu lékárny, t. j. i možnost odbytu, totiž veškeré právní a hospodářské poměry odmyšlené od koncese, a nejednalo se ve smlouvě ze dne 2. března 1934 o společný výkon koncese lékárnické, nýbrž o dělení čistého zisku lékárny. Smlouvou ze dne 2. července 1931 daroval proto žalobce své manželce ideální čtvrtinu zařízení a skladu i zásob lékárny a přenechal jí bez úplaty také ještě přesně stanovenou účast na výnosu lékárny jako hospodářském podniku, nikoli však na provozu lékárny; řečenou smlouvou nebyla nikterak dotčena koncese, která patřila výhradně žalobci, neboť jedině on jako oprávněný koncesionář měl provozovati lékárnou podle koncesní listiny jemu vystavené. Podle notářské smlouvy ze dne 2. března 1934 uzavřely strany dohodu o výkonu spoluvlastnického práva, rozdělení zisku a ztráty; také touto dohodou nebyla koncese nikterak dotčena, žalobce zůstal dále výhradním koncesionářem, který lékárnou dále řádně provozoval. Taková smlouva, která se nedotýká lékárenské koncese, nýbrž pouze hospodářské stránky a komerčního vedení této lékárny, se proto nepříčí ani povaze zákona o lékárnách, ani povaze věci.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V souzené věci jde o koncesovanou lékárnou ve smyslu §§ 9 a násl. zák. ze dne 18. prosince 1906, č. 5/1907 ř. z. Zákon rozeznává mezi koncesí k provozu lékárny a lékárnou samotnou jako podnikem provozovaným na základě řečené koncese. Převod koncese jako ryze osobního veřejnoprávního oprávnění zákon nedovoluje (§ 12). Nelze tudíž koncesi převáděti na jinou osobu ani právním jednáním mezi živými, ani dědictvím. O převodu lékárny jako podniku, t. j. jako souhrnu věcí patřících k provozu lékárny a s ním souvisících, jako zařízení lékárny, zásob zboží, pohledávek a dluhů s touto živností souvisících, jednájí §§ 15, 16 řeč. zák. § 16 nedopouští převod lékárny právním jednáním mezi živými na jinou osobu, netrvá-li lékárná ještě 5 let. Kromě tohoto pří-

padu je převod lékárny jako podniku přípustný. To vyplývá z prvního odstavce § 15 uved. zákona, který počítá s převodem lékárny jako podniku právním jednáním mezi živými nebo dědictvím a upravuje otázku koncese, kdyby nabyvatel lékárny jako podniku chtěl koncesi sám provozovati. Ani z ustanovení odst. 2 § 46 uved. zák., že uchazeč o koncesi musí, chce-li provozovati již jsoucí lékárnu, listinou notářem nebo soudem ověřenou prokázati, že lékárna přešla na něho za toho předpokladu, že mu koncese bude udělena, nelze vyvozovati, že koncese k provozu lékárny a lékárna jako podnik jsou tak spjaty, že tvoří jeden celek, jehož hlavní a neodělitelnou součástí je koncese, takže každé právo nabyté k tomuto celku zasahuje i koncesi, a že proto z nabytí nějakého práva k celku jest vyloučen ten, kdo nemůže nabytí koncese k provozu lékárny. Jest sice správné, že jen místnosti zařízené k provozu lékárny a potřebný sklad zboží nestačí k provozu lékárny, nýbrž že právě provozovatel musí míti koncesi k provozu lékárenského podniku v příslušném místě a v příslušných obchodních místnostech. Z toho však ještě nevyplývá, že by podnik nemohl míti zvláštní právní osud, nezávislý na osobě koncesionáře. Že lékárnu jako podnik jest rozlišovati od koncese a že lékárna může míti jako samostatný majetkový předmět svůj vlastní právní osud, jest viděti i z toho, že smrtí majitele koncese zaniká jeho koncese, nikoli však lékárna jako podnik, který přechází na vdovu nebo na manželské potomky majitele koncese. Také z ustanovení § 15, odst. 1, řeč. zák. vysvítá, že lékárnu jako podnik lze právním jednáním mezi živými převésti na jiného, kdežto koncesi převáděti nelze. Ten, na něhož lékárna byla převedena, potřebuje koncesi pouze tehdy, chce-li nabytou lékárnu sám provozovati. Vysvítá tudíž z uvedených ustanovení uvedeného zákona, že zákon nevylučuje možnost, že jednak koncese, jednak lékárna jako souhrn všech věcí provozu lékárny sloužících a s ním souvisících náleží různým osobám. Z uvedeného vyplývá, že není zákonem zakázáno, aby lékárna jako podnik byla ve spoluvlastnictví několika osob. V souzeném případě se darování ideální čtvrtiny lékárny týkalo jen podniku jako samostatného majetkového předmětu bez koncese. Že by žalobce byl darováním převedl na žalovanou i koncesi, nelze vyvoditi ani z toho, že žalobce podle odstavce »za páté« notářského spisu daroval ideální čtvrtinu »lékárny vůbec«, ani z toho, že bylo žalované poskytnuto právo zúčastniti se na vedení lékárny a nárok na polovici čistého zisku. Ze znění odstavce »za páté« notářského spisu, že se daruje ideální čtvrtina, zařízení a sklad, že žalobci přísluší k postoupenému podílu požívací právo, dokud lékárnu jako oprávněný koncesionář bude podle jsoucí již koncese provozovati, a že se tato čtvrtina bez koncese oceňuje částkou 35.000 Kč, vychází jasně najevo, že byla darována pouze čtvrtina lékárny jako podniku a že koncese nebyla darováním vůbec dotčena. Notářským spisem z 2. března 1934 upravily strany v oddílu B) pouze výkon spoluvlastnického práva. Odstavec 3 oddílu B) ustanovuje, že každému spoluvlastníkovi ideální polovice lékárny náleží polovice čistého zisku a možné ztráty a upravuje, jak se čistý zisk vypočítá, zdůrazňuje znovu, že žalobce je sám vlastníkem koncese. Koncese nebyla tudíž na žalovanou převedena. Přihlíží-li se k celému obsahu notář-

ského spisu, nelze právo poskytnuté žalované, aby se účastnila na vedení lékárny, vykládati tak, že jí bylo tím poskytnuto i právo zúčastniti se též provozu lékárny, k němuž je oprávněn pouze majitel koncese, nýbrž tím bylo dáno pouze právo kontrolní, jež mohla žalovaná vykonávati osobní účastí na finančním hospodářství v lékárně. Tomu, výkladu svědčí zvláštní obsah řečeného odstavce 3. Posoudil proto odvolací soud věc po právní stránce správně, nepokládal-li notářskou smlouvu v příčině převodu ideální čtvrtiny lékárny za nicotnou.

Čís. 15885.

I. Prohlášení konkursu na jmění společnosti s ručením omezeným, mající sídlo v Říši německé, nemá vliv na její způsobilost ke sporu, jenž se týká jejího movitého jmění v tuzemsku, pokud nenastaly předpoklady vytčené v čl. IX uvoz. zák. ke konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n.

II. Všeobecná plná moc procesní (§ 31 c. ř. s.) jest účinná i po vyhlášení konkursu na jmění z m o c n ě t e l o v o, ale lze jí užítí jen ve sporu, jenž se týká jmění ponechaného úpadci k volnému nakládání. Ustanovení § 28, odst. 1, konk. ř. se týká jen plné moci k jednotlivým procesním úkonům (§ 33, odst. 2, c. ř. s.) a plné moci občanskoprávní (§§ 1002 a další obč. zák.).

(Rozh. ze dne 3. března 1937, R I 89/37.)

Srv. k odst. I. rozh. č. 15081, 8605 a 5609.

Dr. Bedřich L. podal v zastoupení žalující firmy, továrny na obuvnické stroje v Německu, proti žalovaným firmám dne 18. května 1936 žalobu podle § 37 ex. ř., jíž se domáhal prohlášení nepřipustnosti exekuce na čistící stroj, patřící prý vlastnickým právem žalující firmě. O jmění žalující bylo zahájeno dne 7. února 1936 konkursní řízení a správce konkursní podstaty prohlásil, že nemá v úmyslu vstoupiti do zahájeného sporu jako žalobce. P r v ý s o u d žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek prvního soudu pro zmatečnost a žalobu i odvolání žalující firmy odmítl. D ů v o d y: Prohlášením konkursu na žalující jako společnost s r. o. byla tato společnost zrušena a plná moc právního zástupce žalující firmy tím zanikla. Z toho vyplývá, že žalující v době podání žaloby již vůbec neexistovala. Dr. Bedřich L. neměl již plnou moc, aby mohl za žalující firmu podati žalobu a zastupovati ji při jednání. Z toho vyplývá dále, že celé zařízení, týkající se první žalované, jest zmatečné již od okamžiku podání žaloby, a bylo proto rozsudek i řízení mu předcházející prohlásiti za zmatečné a žalobu odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu žalující firmy.

D ů v o d y :

Žalobkyně jest způsobilá nakládati se svým čistícím strojem, jenž jest v tuzemsku, a jest i procesně způsobilá k žalobě o vyloučení řečeného stroje z exekuce, ačkoli o jejím jmění byl říšskoněmeckým soudem dne